

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „BALTOS SNAIGĖS SALDŲ MIEGĄ TVERIA“ – Oneta Luskaja

Oneta Luskaja – pilaitiškė, kuria prozą ir eiles. Nemaža jos eilių publikuota Pilaitės poezijos pavasarių leidiniuose. Eilėraščiai labai dažnai rezonuoja su tokių renginių *credo*. Tad ir šį kartą jos eilės skirtos Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms ir nemariesiems Jo „METAMS“. Sudalyvavusi ankstesnėse tokio poezijos maratono Pilaitėje atkarpose pagal metų laikus (žiūrėti mūsų Naujienų įrašus: 2014-05-23, 2014-09-01 ir 2014-11-24), įsijungia į žiemiškąją su šiais būriškais posmais:

Iš ciklo „Baltų arklių suvarymas į metų gardą“:

I.Suvilgytas norais,
Pagirdytas rūpesčiais
Supasi rūpestis
Tavo galvoj.
Jo neaplenksi –
Status kaip baslys.
Kas tokį baslį
Šalin nuvarys?
Sulėkė bitės
Ant mėlyno tvarto –
Taip savo džiaugsmą
Širdy nudažei.
Kyla kaip vapsvos
Mintys į dangų –
Mūsų pagalbos
Seni pranašai.
Miršta svajonės, –
Nė negyveno.
Liūne pliuškenas –
Dingo sparnai.
Bangos ant tako
Be rankų vaidenas –
Tavo svajingi...
Svajingi sapnai.
Nersies ant kaklo
Rožinę kilpą:
Kilpą bedalio, –
Neši iškėlęs:
Iškėlęs aukštai.
Pasaulio Madonos
Maldausi taikos!
Prašysies gyventi!
Miręs gyvensi!
Toks tavo kelias,
Žmogau be raidės!
Varpas neskamba, –
Blogai surėdytas.
Išvogtas varis

Nebudina ryto.
Vėlės sugulę
Į ištiestus delnus.
Suvarpytos virgulės
Nemato krypties.
Prie liepto be galo
Užsikoręs mėnulis
Žvejoti ketina –
Sušaudytos žuvys!
Nubloškia zenitas
Dienas į kapus.
Ar gims mūsų žemėj
Protingas žmogus?!

II. Žvirbliu sąmonė

Vasarojus laukuos išbujojęs –
Dairosi naujos kaliausės.
Žvirblis nuo anksčiausio ryto
Apie savo didį tikslą pagalvoja:
Reikia žvirbliui juk valdovo naujo –
Nuo pat ryto žvirblis apsiblausęs:
Reikia jam čirškėjimu pagarbinti
Saulę iš gimtųjų žvirbliškų arimų, –
Be valdovo žvirblis nusimineš, –
Šitą tiesą amžinai jis žino.
Karalienę žvirblis išsirinko –
Sėdi ji žalia aukščiausiam soste
Su žalia karūna
Sočiai pažaliavus. –
„Ko ne saulė?!“ – ,
Mąsto žvirblis,
Lesą riebę grūda,
Ir soti diena prasideda iš naujo.

III. Saulėlydis už lango

Pasislėpė nuo vėjų.
Į širdį atsitrenkęs
Niekam neberūpėjo.
Viltis jis nuramino,
Negimdęs ir nesėjęs,
Palikęs darbą rimtą –
O dar juk ne rugsėjis?
Dangus lašais ištiško
Ant mano balto sodžiaus,
Suraikęs žemę visą,
Nebedvelkia nuobodžiai.
Jurginai sušiūriavo –
Mintis rausvas pasėjo,
Turtus laukuos atgavo
Ir užmarštin nuėjo.
Vėl kabo saulės diskas
Voratinkliais nusėtas.
Gyvenimas kaip miškas:

Lemties džiugios urėdas,
Pamerkęs žalią akį,
Net laimės palinkėjo.
Pasakė: „Tu plaštakė,
Nuskridusi su vėju!
Tau lemta nepražūti –
Esi tu amžina.
Miela dausų kregždutė –
Dangaus žvaigždžių daina“.

IV. Smilgos užbrėžė

Veikiantį ratą.
Ankšta!
Kur eisi rate?
Smegenys požievį
Žemiškai krato,
Taria pritilus: „eime“.
Stebina kiškio
Sudygę kopūstai –
Šiltnamy –
Tavo širdy!
Dar be vandens
Dikroj pabūsi –
Rato pačiam vidury.
Vargina lietūs:
Rūgštūs ir sūrūs.
Tvenkiasi kojų delnuos.
Plaukti per jūrą –
Jūrą bekraštę kol
Po dienos atsibos.
Ratas platėja:
Kopūstai paskęsta –
Liekame mes danguje
Švarūs balti
Tartum kūlgrindiški
Rąstai
Be žemiškų žodžių
Lietaus,
Pienės išpustė
Mirusį ratą, –
Džiaukis,
Kad jo nebėra.
Pienės,
Kopūstai, smilgos
Ir smilgos –
Baigėsi rato
Daina.

V. Tavo žvilgsnis įsmeigtas

Į mano nugarą
Veria žvilgančias vynuoges
Ant dangaus.
Tiek prisirpo!

Neištvėria – lyja
Ant viltį užkašusio žmogaus.
Ach, tegul lyja!
Sako: šuliniai pastebimai gęsta
Be tankesnio lietaus.
Spjaunu į delnus.
Patrinu delnus –
Drėgna, slidu ir gera:
Jokios sausros, –
Stropių gamtininkų
Eilinis prasimanymas?!

VI. Ieškant lovio Rojuje,
Koks garbingai nenusisekęs,
Politike,
Tavo patirtas gyvenimas!
Nesvarbu, kad vyžotas nevaikštai.
Nežiūrėjai į žemę.
Braidei po dangų.
Ko ten ieškojai?! –
Negalėjai savęs surasti?!
Ten tavęs niekada ir nebuvo.
Kur buvai? –
Manai: žemėje?
Ir čia nebuvai.
Negalėjai būti. –
Tavęs niekada
Čia nebuvo, –
Buvai Politikoje.
Ten savęs ir ieškok!

VII. Baltas sniegas užgula akis.
Miegam, ilsimės ligi pavasario.
Sustoja padūmavęs traukinys,
Tūtuoja: Kam traukiniu
Atgalios į vasarą?
– Ar norit? – Vėl pavėžinti galiu. –
Suvertos žemuogės prie mūsų Tėvo kojų.
Prie jo šimtai ir tūkstančiai žvaigždžių
Pasitarnaus keliaut į dangų –
Šildantį rytojų.
Vėl kelias užsnigtas šalna
Ir gruodo sidabrinės ausys kyšo.
Žinau: esi man Žemė mylima –
Šventoji motina iš lino pilkos saujos.
Šnekės ilgai jo mėlyni žiedai
Suverti smilkinuos
Lyg sruogos skaisčios,
Kas iš tiesų esi – šioj Žemėj pamatai,
Kieno ir kam esi nunokęs vaisius.
Nes niekas kitas Žemėj nesirodo:
Tik tu, ir Motina šventa ir
Šventas tavo Tėvas –

Prisiminimuos gęstanti tyla
Ir tavo sodžiaus senas senas dievas.
Baltasis sniegas užgula ausis.
Padovanoja ledą sidabrinį.
Jame šventa šventa dausų ugnis.
Joje šventa šventa Tėvynė.
Ir noris joj užmigti amžinai.
Neatsikelti – vis miegoti ir miegoti,
Pabūt žydrais žydrais sapnais –
Į tylą godžią skradžiai įmaknoti.

VIII. Ir miegojo jie visi basi, –
Nužudyti kirviais ir pjūklais.
Būkite šviesa tvirti!
Būkite ugnies stebuklu!
Pelenai į deimantus pavirs,
Rankos surikiuos karoliais.
O diena tyra vaiski.
Jūs miškan išėję mano miško broliai.
Ir likau šalikėlėj basa.
Baltos baltos mano kojos.
Kalba: aš esu šventa rasa –
Aš esu drobinis rankšluostis
Prie jūsų kojų.
Kelias – juo keliauja į Dausas.
Ten Praamžius prie vartelių stovi.
Laukia mūsų einančių ratu.
Mes Praamžiaus kerinti tvirtovė.
Sugražinęs laiką, – atsidus.
Kels rankas į viršų ir kartosis:
Kažkada ir aš buvau žmogus –
Žaliais rūbais apsirėdęs
Tavo kaimo nenuėjautas uosis.
Glaudės prie manęs šuva:
Lyjant lietui, kaitinant saulutei,
Aš buvau gili būtis
Ir norėjos žemėj dar pabūti.
Laiko girmos suka minutes –
Ne lauke, ne svirne, ne ant kelio,
O galvoj, – ar suprato visą šitą kas?
Aš Praamžius amžinų vaikelių.
P. S. Užsimerkė širdyje balti arkliai –
Dangaus piemenys
Žaibais šventais mosuoja,
Dingo nepražyde aitvarai –
Jie gyvenimą iš naujo atrajoja.
Suvaryti žvengia eilėmis,
Dykuma aslas kočioja.
Jie didieji mūsų pranašai,
Velkantys „Metus“ į tikrą Rojų.